

SODBA SODIŠ?A (prvi senat)

z dne 21. maja 2015(*)

„Predhodno odlo?anje – Prosti pretok kapitala – Odstopanje – Pretok kapitala, ki se nanaša na opravljanje finan?nih storitev – Nacionalna ureditev, ki dolo?a pavšalno obdav?itev dohodkov iz kapitala iz deležev v tujih investicijskih skladih – ?rni skladi“

V zadevi C?560/13,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesfinanzhof (Nem?ija) z odlo?bo z dne 6. avgusta 2013, ki je prispela na Sodiš?e 30. oktobra 2013, v postopku

Finanzamt Ulm

proti

Ingeborg Wagner-Raith,

v navzo?nosti:

Bundesministerium der Finanzen,

SODIŠ?E (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, S. Rodin, E. Levits (poro?evalec), sodnika, M. Berger, sodnica, in F. Biltgen, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. novembra 2014,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

- za I. Wagner-Raith U. Ziegler, odvetnik,
- za nemško vlado T. Henze, A. Wiedmann in K. Petersen, agenti,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,
- za vlado Združenega kraljestva S. Brighthouse, agentka, skupaj s K. Bacon, barrister
- za Evropsko komisijo T. Scharf, A. Cordewener in W. Roels, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 18. decembra 2014

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 64(1) PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med I. Wagner-Raith, dedinjo M. Schweier, in Finanzamt Ulm (davčna uprava v Ulmu) zaradi obdavčitve dohodkov iz kapitala iz deležev v investicijskih skladih, ki imajo sedež na Kajmanskih otokih (čezmorsko ozemlje Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 1(1) Direktive Sveta z dne 24. junija 1988 o izvajanju člena 67 Pogodbe (88/361/EGS) [člen je bil z Amsterdamsko pogodbo razveljavljen] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 10, zvezek 1, str. 10) določa, da „[d]ržave članice odpravijo omejitve pretoka kapitala med rezidenti držav članic, brez poseganja v nadaljnje določbe. Da bi olajšali uporabo te direktive, se pretoki kapitala razvrstijo v skladu z nomenklaturo v Prilogi I.“

4 Med pretoki kapitala, naštetimi v Prilogi I k Direktivi 88/361, je pod postavko I, naslovljeno „Neposredne naložbe“, navedena udeležba v novem ali obstoječem podjetju z namenom vzpostavitve ali ohranjanja trajnih gospodarskih povezav.

5 Postavka V navedene priloge, naslovljena „Operacije z enotami investicijskih skladov“, v delu A, ki se nanaša na „[t]ransakcije z enotami investicijskih skladov“, med drugim zajema pridobitev enot tujih skladov, s katerimi se trguje na borzi, s strani rezidentov in pridobitev enot tujih skladov, s katerimi se ne trguje na borzi, s strani rezidentov.

6 V pojasnilih iz te priloge je navedeno:

„Samo za namene te nomenklature in direktive imajo naslednji izrazi naslednje pomene:

Neposredne naložbe

Naložbe vseh vrst s strani fizičnih oseb ali trgovskih, industrijskih ali finančnih podjetij, ki služijo za vzpostavitev ali ohranjanje trajnih in neposrednih povezav med osebo, ki je zagotovila kapital, in podjetnikom ali podjetjem, ki je dobil/o na razpolago kapital za izvajanje gospodarske dejavnosti. Ta koncept je torej treba razumeti v najširšem smislu.

[...]

Kar zadeva podjetja, navedena pod I² nomenklature, ki imajo status delniških družb, ima udeležba naravno neposredne naložbe, kadar paket delnic fizične osebe drugega podjetja ali katerega koli drugega imetnika, omogoča delničarju, bodisi na podlagi določb nacionalne zakonodaje, ki se nanaša na delniške družbe, bodisi drugače, da učinkovito sodeluje pri upravljanju družbe ali njenem nadzoru.

[...]“

Nemško pravo

7 Člen 17 zakona o prodaji tujih investicijskih deležev in o obdavčenju donosov iz tujih investicijskih deležev (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen) z dne 28. julija 1969 (BGBl. 1969

I, str. 986), v razliki, ki je veljala od 1. januarja 2002 do 31. decembra 2003 (v nadaljevanju: AuslInvestmG), je glede obdavčenja deležev v tujih investicijskih skladih določal:

„(1) Dividende od tujih investicijskih deležev [...] spadajo med dohodke iz kapitala v smislu člena 20(1), točka 1, zakona o davku od dohodkov [...]

[...]

(3) Odstavki od 1 do 2a se uporabijo samo:

1. (a) Če je tuja investicijska družba svojo namero, da bo v okviru področja uporabe tega zakona prodajala tuje investicijske deleže v okviru javne ponudbe, javnega oglaševanja ali na podoben način, priglasila pristojnemu organu [...], ali

(b) Če se tuji investicijski deleži, ki so sprejeti v kotacijo na eni od nemških borz ali na organiziranem trgu, z izjemo obvestil, ki jih predpisuje borza, ne prodajajo v okviru javne ponudbe, javnega oglaševanja ali na podoben način (člen 1(2)) in če je tuja investicijska družba postavila zastopnika s sedežem ali stalnim prebivališčem na območju veljavnosti tega zakona, ki jo lahko zastopa pred davčnimi organi in pred finančnimi sodišči, in

2. Če tuja investicijska družba imetnikom tujih investicijskih deležev za vsako dividendo [...] v nemškem jeziku sporoči [znesek dividende po posamezni enoti premoženja in tam navedene zneske]

[...]

in če na zahtevo dokaže pravilnost teh navedb.“

8 Člen 18 AuslInvestmG je v razliki, ki je veljala od 30. decembra 1993 do 31. decembra 2000, določal:

„(1) Če niso izpolnjeni pogoji iz člena 17, spadajo dividende od tujih investicijskih deležev [...] med dohodke iz kapitala v smislu člena 20(1), točka 1, zakona o davku od dohodkov [...].

(2) Davčne osnove iz odstavka 1 je treba dokazati. Dokumente, ki služijo kot dokaz, je treba predložiti v nemškem jeziku ali priložiti nemški prevod. Tuja investicijska družba mora postaviti zastopnika s sedežem ali prebivališčem na območju veljavnosti tega zakona, ki jo lahko zastopa pred davčnimi organi in finančnimi sodišči.

(3) Če niso predloženi vsi dokazi ali če ni postavljen zastopnik, mora prejemnik plačati davek od dividend od tujih investicijskih deležev in 90 % od zneska, ki pomeni razliko med prvo in zadnjo odkupno ceno v koledarskem letu; davek znaša najmanj 10 % zadnje odkupne cene v koledarskem letu. [...]

9 Zakon o investicijskih družbah (Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften) v razliki, ki je v zadevnem obdobju iz postopka v glavni stvari veljala za nacionalne investicijske sklade, je v bistvu določal, da so imetniki enot premoženja obdavčeni na podlagi načela preglednosti, to pomeni, kot da so sami neposredno ustvarili dohodke iz svoje udeležbe v skupnem portfelju.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

10 M. Schweier je imela v letih od 1997 do 2003 depo pri LGT Bank AG (v nadaljevanju: LGT) v Liechtensteinu, ki so ga sestavljali tudi deleži v investicijskih skladih s sedežem na Kajmanskih otokih. Ti investicijski skladi, ki niso izpolnjevali obveznosti glede priglasitve, pridobitve dovoljenja

in dokazovanja, določenih v členu 17(3) AuslInvestmG, in ki niso postavili zastopnika v skladu s členom 18(2), tretji stavek, AuslInvestmG, so se v Nemčiji iz tega razloga šteli za tako imenovane »rne sklade, za katere so se lahko uporabile določbe člena 18(3) AuslInvestmG.

11 M. Schweier je leta 2008 prvič obvestila Finanzamt Ulm, da je v spornih letih prejela dohodke iz kapitala, med drugim od depoja pri LGT. Tako je na podlagi popravljene davčne napovedi ta dohodek prijavila tej davčni upravi, potem ko je višino zneska izražunala na podlagi dokumentov, ki ji jih je dala na voljo LGT, nato pa je na podlagi člena 18(3) AuslInvestmG določila pavšalni znesek za posamezna sporna davčna leta.

12 Zadevna davčna uprava je spremenila odločbo M. Schweier o odmeri dohodnine za zadevna leta in zneske dohodkov iz kapitala iz zadevnih vrednostnih papirjev določila na 44.970,69 EUR za leto 1997, 63.779,07 EUR za leto 1998, 106.826,16 EUR za leto 1999, 94.999,24 EUR za leto 2000, 96.055,10 EUR za leto 2001, 100.157,99 EUR za leto 2002 in 116.823,07 EUR za leto 2003, torej skupno 623.611,32 EUR.

13 M. Schweier je zoper te dodatne davke vložila ugovor, pri čemer se je sklicevala na to, da je pavšalna obdavčitev iz člena 18(3) AuslInvestmG v nasprotju s prostim pretokom kapitala. Po njenem mnenju bi bilo treba dodatno obdavčenje opreti le na dejanske dohodke, katerih znesek bi bilo treba ugotoviti. M. Schweier je zahtevala, da se njeni dohodki iz kapitala obdavčijo v skladu s členom 18(1) AuslInvestmG, in je zadevni davčni upravi predložila za to potrebne dokumente in izražune.

14 Ker je Finanzamt Ulm ta ugovor zavrnil, je M. Schweier vložila tožbo pri Finanzgericht Baden-Württemberg (finančno sodišče dežele Baden-Württemberg, Nemčija). To sodišče je s sodbo z dne 27. februarja 2012 tej tožbi v bistvenem ugodilo, saj je menilo, da člen 18(3) AuslInvestmG krši načelo prostega pretoka kapitala, in je zato odločilo, da so bili dohodki iz kapitala, ki jih je M. Schweier dejansko prejela od zadevnih deležev, za vsako zadevno davčno leto nižji od zneska, določenega na podlagi člena 18(3) AuslInvestmG, in da so znašali skupno 260.872,97 EUR. Finanzamt Ulm je zoper to sodbo vložil revizijo pri Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče).

15 Finanzamt Ulm je v okviru revizije trdil, da je treba člen 18(3) AuslInvestmG uporabiti v postopku v glavni stvari, saj ta določba spada pod klavzulo *standstill* iz člena 64(1) PDEU. Namreč, ker je ravnanje investicijskega sklada na eni strani neločljivo povezano z obdavčitvijo vlagateljev, ki imajo v tem skladu deleže, naj bi se člen 18(3) AuslInvestmG nanašal ne le na vlagatelje, temveč tudi na investicijske sklade, in torej na opravljanje finančnih storitev v smislu člena 64(1) PDEU. Na drugi strani naj bi bila udeležba v investicijskem skladu neposredna naložba.

16 Po mnenju predložitvenega sodišča lahko pavšalna obdavčitev, določena v členu 18(3) AuslInvestmG, nemške vlagatelje odvrne od naložb v sklade, ki ne izpolnjujejo zahtev iz členov 17 in 18(1) AuslInvestmG, saj je ta pavšalna obdavčitev na splošno višja od obdavčitve, ki velja za vlagatelje, ki so imetniki deležev v skladih rezidentih in ki ne dokažejo svojih prihodkov, ki jih iz njih prejemajo. Poleg tega naj imetnik deležev v tako imenovanem »rnem skladu ne bi mogel predložiti dokaza o znesku dejansko prejetih prihodkov in se tako izogniti navedeni pavšalni obdavčitvi, medtem ko zakon o investicijskih družbah ne določa tovrstne pavšalne obdavčitve za primere naložb v sklade rezidente.

17 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da je v bistvu pravilo, ki je določeno v členu 18(3) AuslInvestmG in ki ga je Finanzamt Ulm za M. Schweier uporabil za sporno obdobje, obstajalo že 31. decembra 1993. To sodišče dodaja, da je treba za investicijske sklade, v katerih ima M. Schweier deleže, šteti, da izvirajo iz tretje države, saj so bili ti skladi ustanovljeni na podlagi pravil

glede dovoljenj in nadzora, veljavnih na Kajmanskih otokih, zadevne družbe za upravljanje investicijskih skladov pa imajo tam svoj sedež.

18 Vendar predložitveno sodišče dvomi o tem, ali so izpolnjeni materialni pogoji za uporabo člena 64(1) PDEU in ali se člen 18(3) AuslInvestmG nanaša na opravljanje finančnih storitev ali na neposredne naložbe.

19 V teh okoliščinah je Bundesfinanzhof prekinilo odločanje in Sodišče v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali nacionalna ureditev (v tem primeru člen 18(3) AuslInvestmG), v skladu s katero so pri domačih imetnikih deležev v tujih investicijskih skladih v primeru naložbe v sklade iz tretjih držav pod nekaterimi pogoji poleg dividend dodatno obdavčeni fiktivni dohodki, in sicer v višini 90 % razlike med prvo in zadnjo odkupno ceno leta, vendar najmanj v višini 10 % zadnje odkupne cene (ali borzne ali tržne vrednosti), ni v nasprotju s prostim pretokom kapitala iz člena [63 PDEU], ker je ureditev, ki je v glavnem nespremenjena od 31. decembra 1993, povezana z opravljanjem finančnih storitev v smislu določbe o varstvu pridobljenih pravic iz člena [64(1) PDEU]?

Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

2. Ali gre pri naložbah v take investicijske sklade s sedežem v tretji državi vselej za neposredno naložbo v smislu člena [64(1) PDEU] ali pa je odgovor na to vprašanje odvisen od tega, ali taka naložba vlagatelju v skladu z nacionalno zakonodajo države sedeža investicijskega sklada ali iz drugih razlogov omogoča, da dejansko sodeluje pri upravljanju ali izvajanju nadzora nad investicijskim skladom?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

20 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 64 PDEU razlagati tako, da nacionalna zakonodaja, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki določa pavšalno obdavčitev dohodkov imetnikov enot premoženja investicijskega sklada nerezidenta, če ta ni izpolnil nekaterih zakonskih obveznosti, pomeni ukrep, ki se nanaša na pretok kapitala, ki zajema opravljanje finančnih storitev v smislu tega člena.

21 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 64(1) PDEU določa izrpen seznam pretokov kapitala, ki bi lahko bili izvzeti iz uporabe člena 63(1) PDEU in ga je treba kot izjemo od temeljnega načela prostega pretoka kapitala razlagati ozko (glej sodbo Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, točka 29).

22 Ugotoviti je torej treba, ali se zakonodaja iz spora o glavni stvari nanaša na pretok kapitala, in če je odgovor pritrdilen, ali ta pretok kapitala zajema opravljanje finančnih storitev.

23 Ker v PDEU pojem „pretok kapitala“ ni opredeljen, je Sodišče priznalo informativno vrednost nomenklature iz Priloge I k Direktivi 88/361, pri čemer v skladu s tem, na kar je opozorjeno v uvodu te priloge, seznam, ki ga vsebuje, ni izrpen (glej v tem smislu zlasti sodbe van Hilten-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, točka 39; Missionswerk Werner Heukelbach, C-25/10, EU:C:2011:65, točka 15, in Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, točka 20).

24 Pridobitev enot tujih skladov, s katerimi se trguje ali ne trguje na borzi, s strani rezidentov spada med pretoke kapitala, ki so navedeni v delu A, ki se nanaša na „[t]ransakcije z enotami investicijskih skladov“, postavke IV, naslovljene „Operacije z enotami investicijskih skladov“, iz Priloge I k Direktivi 88/361.

25 Prejemanje dividend investicijskih skladov, čeprav v tej nomenklaturi ni izrecno omenjeno kot „pretok kapitala“, je mogoče povezati s pridobitvijo enot tujih skladov, s katerimi se ali se ne trguje na borzi, s strani rezidentov in je zato neločljivo povezano s pretokom kapitala (glej v tem smislu sodbo Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, točka 29).

26 Zato nacionalna zakonodaja, kakršna je ta iz spora o glavni stvari in ki ureja obdavčitev dohodkov vlagateljev, ki imajo deleže v investicijskih skladih, tako, da določa različno obdavčevanje glede na to, ali zadevni investicijski skladi nerezidenti spoštujejo določbe členov 17(3) in 18(2) AuslInvestmG, pomeni ukrep, ki se nanaša na pretok kapitala v smislu navedene nomenklature.

27 Zato je treba ugotoviti, ali se pretok kapitala, na katerega se nanaša zakonodaja, kakršna je ta iz spora o glavni stvari, nanaša na opravljanje finančnih storitev v smislu člena 64(1) PDEU.

28 Najprej je treba preučiti trditev, ki jo med drugim zagovarjata predložitveno sodišče in Evropska komisija in v skladu s katero lahko na področje uporabe člena 64(1) PDEU spadajo le ukrepi, ki so neposredno namenjeni ponudnikom finančnih storitev kot takim in ki urejajo izvajanje njihovih finančnih transakcij in nadzor nad njimi ter njihovo pridobitvijo dovoljenja ali likvidacijo, kar naj ne bi veljalo za ureditve v zvezi z obdavčitvijo vlagateljev.

29 V zvezi s tem je treba najprej spomniti na razmejitve med določbami Pogodbe o svobodi opravljanja storitev in določbami o prostem pretoku kapitala.

30 Sodišče je že presodilo, da iz členov 56 PDEU in 63 PDEU ter iz njune umeščenosti v različni poglavji naslova IV Pogodbe DEU izhaja, da sta bili ti določbi, čeprav sta tesno povezani, namenjeni ureditvi različnih položajev in da ima vsaka ločeno področje uporabe (glej v tem smislu sodbo Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, točka 28).

31 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba za ugotovitev, ali neka nacionalna zakonodaja spada pod eno ali drugo temeljno svoboščino, zagotovljeno s Pogodbo, upoštevati namen zadevne zakonodaje (glej v tem smislu sodbe Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, točka 22 in navedena sodna praksa; Dijkman in Dijkman-Lavaleije, C-233/09, EU:C:2010:397, točka 26, in Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, točka 90).

32 Kot je v bistvu poudaril generalni pravobranilec v točki 67 sklepnih predlogov, nacionalna zakonodaja, katere predmet je predvsem opravljanje finančnih storitev, spada na področje uporabe določb Pogodbe o svobodi opravljanja storitev, čeprav bi lahko povzročila ali zajemala pretok kapitala.

33 Sodišče je namreč že presodilo, da nacionalna ureditev, na podlagi katere država članica za družbe s sedežem v tretji državi predpiše predhodno dovoljenje za opravljanje poslovne dejavnosti dajanja kreditov na njenem ozemlju in ki s tem takim družbam ovira dostop na finančni trg, odločilno posega v izvajanje svobode opravljanja storitev v smislu člena 56 PDEU in naslednjih (sodba Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, točki 49 in 50).

34 Nasprotno pa spadajo na področje uporabe člena 64(1) PDEU nacionalni ukrepi, katerih predmet je vsaj v glavnem pretok kapitala.

35 V teh okoliščinah bi zahtevala, da se morajo ukrepi, da bi spadali na področje uporabe člena 64(1) PDEU, nanašati neposredno na ponudnike finančnih storitev kot takih ter urejati izvajanje njihovih finančnih transakcij in nadzor nad njimi ter njihovo pridobitvijo dovoljenja ali likvidacijo, pomenilo poseganje v razmejitev med določbami Pogodbe o svobodi opravljanja storitev in določbami o prostem pretoku kapitala.

36 Razlago, v skladu s katero namen člena 64(1) PDEU ni napotitev na položaje svobodnega opravljanja storitev, potrjuje tudi to, da v nasprotju s poglavjem, ki se nanaša na prosti pretok kapitala, poglavje, ki se nanaša na svobodo opravljanja storitev, ne obsega nobene določbe, ki bi pravice iz teh določb razširila na ponudnike storitev iz tretjih držav s sedežem zunaj Evropske unije, saj je cilj zadnjenavedenega poglavja zagotoviti svobodo opravljanja storitev v korist državljanov držav članic (sodba *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, točka 25).

37 Iz členov 63 PDEU in 64(1) PDEU pa izhaja, da so na celoma prepovedane vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami, razen če je taka omejitev obstajala po notranjem pravu ali pravu Unije 31. decembra 1993 oziroma 31. decembra 1999.

38 Torej položaji iz člena 64(1) PDEU se zaradi razlik med določbami o svobodi opravljanja storitev in določbami o prostem pretoku kapitala, kar zadeva njihovo ozemeljsko in osebno področje uporabe, nujno razlikujejo od položajev iz člena 56 PDEU in naslednjih.

39 Dalje je treba spomniti, kot je to storil generalni pravobranilec v točki 74 sklepnih predlogov, da se odločilno merilo za uporabo člena 64(1) PDEU nanaša na povezavo vzrok-posledica, ki obstaja med pretokom kapitala in opravljanjem finančnih storitev, in ne na osebno področje uporabe spornega nacionalnega ukrepa ali na njegovo razmerje s ponudnikom teh storitev, ne pa z njihovim prejemnikom. Namreč, kot je že bilo opozorjeno v točki 21 te sodbe, je področje uporabe člena 64(1) PDEU opredeljeno z napotitvijo na kategorije pretokov kapitala, ki so lahko predmet omejitev.

40 Zato okoliščina, da se nacionalni ukrep v prvi vrsti nanaša na vlagatelje, in ne na ponudnike finančnih storitev, ni ovira za to, da ta ukrep spada na področje uporabe člena 64(1) PDEU.

41 Nazadnje, v nasprotju s trditvijo Komisije iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da davčni predpisi držav članic lahko spadajo na področje uporabe člena 64(1) PDEU (glej zlasti sodbe *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, točke od 174 do 196; *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, točke od 37 do 45, ter *Prunus in Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, točke od 27 do 37).

42 Drugič, v zvezi z obsegom odstopanja, določenega v členu 64(1) PDEU, je treba spomniti, da je stroga razlaga tega odstopanja namenjena ohranjanju polnega učinka člena 63 PDEU.

43 Zato se mora nacionalni ukrep, da bi lahko spadal pod navedeno odstopanje, nanašati na pretok kapitala, ki je dovolj tesno povezan z opravljanjem finančnih storitev.

44 Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 74 sklepnih predlogov, je za dovolj tesno povezavo potreben obstoj povezave vzrok-posledica med pretokom kapitala in opravljanjem finančnih storitev.

45 Iz tega sledi, da na področje uporabe člena 64(1) PDEU spada nacionalna zakonodaja, ki

ob tem, da velja za pretok kapitala v tretje države ali iz njih, omejuje opravljanje finančnih storitev (glej po analogiji glede pretoka kapitala, ki se nanaša na neposredne naložbe ali ustanavljanje v smislu člena 64(1) PDEU, sodbi *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, točka 183, in *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, točka 36).

46 V obravnavanem primeru pomeni pridobitev enot premoženja investicijskih skladov s sedežem na Kajmanskih otokih in prejemanje od tod izhajajočih dividend opravljanje finančnih storitev, ki ga ti investicijski skladi izvajajo v korist zadevnega vlagatelja. Taka naložba se razlikuje od neposrednega nakupa deležev v družbah na trgu s strani vlagatelja, saj zahvaljujoč tem storitvam med drugim omogoča večjo raznovrstnost med posameznimi sredstvi in boljšo porazdelitev tveganj.

47 Nacionalna zakonodaja, kakršna je ta iz spora o glavni stvari, ki določa pavšalno obdavčitev, povezano s tem, da vlagatelj ne more biti obdavčen za dejansko prejete prihodke, če investicijski sklad nerezident ne izpolnjuje pogojev iz členov 17(3) in 18(2) *AuslInvestmG*, lahko vlagatelje rezidente odvrne od vpisa enot premoženja in torej povzroči, da ti vlagatelji manj pogosto koristijo storitve takih skladov.

48 Zato je treba ob upoštevanju vsega navedenega na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 64 PDEU razlagati tako, da nacionalna zakonodaja, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari in ki določa pavšalno obdavčitev dohodkov imetnikov enot premoženja investicijskega sklada nerezidentov, če ta ni izpolnil nekaterih zakonskih obveznosti, pomeni ukrep, ki se nanaša na pretok kapitala, ki zajema opravljanje finančnih storitev v smislu tega člena.

Drugo vprašanje

49 Glede na odgovor na prvo vprašanje na drugo ni treba odgovoriti.

Stroški

50 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališča Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 64 PDEU je treba razlagati tako, da nacionalna zakonodaja, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki določa pavšalno obdavčitev dohodkov imetnikov enot premoženja investicijskega sklada nerezidenta, če ta ni izpolnil nekaterih zakonskih obveznosti, pomeni ukrep, ki se nanaša na pretok kapitala, ki zajema opravljanje finančnih storitev v smislu tega člena.

Podpisi

* Jezik postopka: nemščina.